

Nr 482.

Av herrar **Hagberg** i Luleå och **Brädefors**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 31, med förslag till lag om vissa ekonomiska stridsåtgärder.*

Det folkflertal, som vid de båda senaste valen tagit ställning mot de borgerliga partierna, har därmed också i verkligheten tagit avstånd från varje försök att med lagstiftning ytterligare beskära arbetarorganisationernas hårt inskränkta möjligheter i kampen för det arbetande folkets dagsintressen. Speciellt det av Arbetets Frihet lanserade kravet om skydd för s. k. tredje man i arbetskonflikter har av det arbetande folket bestämt avvisats, bland annat därför, att lagkrävarnas tredje man är, för att citera regeringsorganet Social-Demokraten, osolidariska element, sådana som i striderna mellan kapital och arbete falla arbetarna i ryggen, liksom därför, att de beskärningar av arbetarnas stridsmöjligheter, som redan tidigare genomförts, hota att förkväva varje yttring av kamp till försvar för det arbetande folkets elementära intressen. I stället för nya undantagslagar vill Sveriges arbetande folk att förutvarande klasslagar skola avskaffas.

Såväl kommunistiska partiet som de socialdemokratiska och socialistiska partierna ha i valrörelserna tagit avstånd från all lagstiftning som inkräktar på det arbetande folkets strävan att försvara sina ekonomiska intressen. Tredjemanslagen har skjutits i förgrunden, inte minst genom de borgerliga partiernas högröstade krav på antifacklig lagstiftning. Regeringens förslag innehåller nästan allt det väsentliga i Lindhagenskommissionens. I vissa avseenden innebär det en skärpning. Då nu samtliga borgerliga partier i sina uttalanden ansett att Lindhagenskommissionens förslag bör upphöjas till lag synes detta från parlamentariska utgångspunkter med hänsyn till riksdagens nuvarande sammansättning vara att betrakta som riksdagens förestående beslut.

Regeringen har därjämte i propositionerna nr 32—33 föreslagit vissa lagändringar i samband med tredjemanslagen, vilka också rikta sig mot fackföreningarna. Väljarflertalet har lika litet uttalat sig för dessa.

Väljarflertalet, som samtidigt utgör den stora massan av vårt lands arbetande folk, vill inte ha några klasslagar. Det vill inte lagstiftning mot sina fackföreningar och övriga organisationer. Det vill inte, den saken är självklar, en lagstiftning mot sig själv. *Den borgerliga riksdagsmajoritetens krav äro dikterade av en ringa folkminoritets intresse.* Denna riksdagsmajoritet representerar också blott en minoritet av folket. Denna riksdagsmajoritet uppger sig vara demokratisk, men ställer ändå krav som förkastats av folkflertalet. Om den menar allvar med sina fraser om respekt för folkviljan skulle den respektera folkflertalets vid tvenne val avgivna protest mot klasslagstiftningen.

Vi ha gentemot alla försök att motivera undfallenheten inför de borgerliga klasslagstiftningskraven hänvisat till regeringens författningsenliga möjligheter att genom riksdagsupplösning och nyval ge väljarna möjlighet att förändra riksdagens sammansättning, så att denna motsvarar folkflertalets vilja. Vi ha hänvisat till denna möjlighet jämväl i våra yrkanden om avskaffandet av redan bestående klasslagar. Därmed ha vi självfallet inte ett ögonblick förbisett att det inte är riksdagens utan regeringens sak att upplösa riksdagen och utlysa nyval. Vi äro också fullt medvetna om, att blott en stark utomparlamentarisk massrörelse kan tvinga regeringen att taga ställning till kravet om riksdagsupplösning.

Men riksdagen kan och bör, om den menar något med försäkringarna att folkviljan skall vara bestämmande, i enlighet med riksdagsordningens § 1, mom. 2 och regeringsformens § 49, mom. 2 genom en folkomröstning ge Sverges röstberättigade befolkning tillfälle att säga sin mening. En sådan folkomröstning kommer att visa, därom är vi övertygade, att svenska folkets majoritet är motståndare till en klasslagstiftning. Den kommer att ytterligare visa det orimliga i att den nuvarande riksdagsmajoriteten skall diktera beslut, som blott en folkminoritet kan ha intresse av.

En folkomröstning bör icke stå mellan regeringens och de borgerliga partiernas förslag till tredjemanslag eller, såsom den i propositionen benämnes, »Lag om vissa ekonomiska stridsåtgärder», utan bör, då det i folkmedvetandet är fullständigt klarlagt vad saken gäller, gälla för eller emot tredjemanslagstiftningen.

Vi föreslå med denna motivering,

att riksdagen beslutar att genom en folkomröstning för eller mot tredjemanslagstiftningen ge svenska folket tillfälle att säga sin mening samt

att riksdagen i avvaktan på resultatet av denna omröstning uppskjuter behandlingen av alla förslag, som syfta till att ytterligare begränsa fackföreningarnas strävanden att tillvarata det arbetande folkets intressen.

Stockholm i februari 1935.

Hilding Hagberg.

J. H. Brädefors.